

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 27/07-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. marca 2007 predbežne prerokoval sťažnosť súdneho exekútora Ing. Bc. K. M., M., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., Advokátska kancelária, K., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 137/2005 z 24. júla 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Bc. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola faxom 7. novembra 2006 a následne poštou 8. novembra 2006 doručená sťažnosť súdneho exekútora Ing. Bc. K. M., M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., Advokátska kancelária, K., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 137/2005 z 24. júla 2006.

Sťažovateľ uviedol, že vykonával exekúciu na návrh oprávneného M., s. r. o., B., proti povinnému R., s. r.o., Ž.. Sťažovateľ ďalej uviedol, že 2. februára 2005 podal Okresnému súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) návrh na zastavenie exekúcie.

Uznesením sp. zn. 18 Er 496/2004, EX 641/2004 z 15. februára 2005 okresný súd exekúciu zastavil a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť sťažovateľovi trovy exekúcie v sume 5 920 Sk. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 4. marca 2005 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 6 CoE 43/05 z 11. apríla 2005 tak, že odvolanie odmietol, lebo dospel k záveru, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal sťažovateľ 10. júna 2005 dovolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 137/2005 z 24. júla 2006 dovolanie sťažovateľa odmietol a účastníkom konania nepriznal náhradu trov dovolacieho konania. Sťažovateľ uviedol, že uznesenie dovolacieho súdu mu bolo doručené 7. septembra 2006.

Sťažovateľ je toho názoru, že najvyšší súd odmietnutím jeho dovolania proti rozhodnutiu krajského súdu porušil jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ argumentoval tým, že uznesenie okresného súdu o zastavení exekúcie vydal vyšší súdny úradník, ale jeho odvolanie voči tomuto rozhodnutiu v časti týkajúcej sa náhrady trov exekúcie krajský súd odmietol ako neprípustné, pretože smeruje voči rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné, a to aj napriek tomu, že podľa názoru sťažovateľa z čl. 142 ods. 2 ústavy, ako aj z § 374 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) vyplýva, že proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok.

Sťažovateľ vyjadril aj názor, že uznesenie okresného súdu o zastavení exekúcie obsahovalo nesprávne poučenie, v ktorom okresný súd uviedol, že proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok. Sťažovateľ sa však domnieval, že vzhľadom na to, že

ide o rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka, opravný prostriedok proti rozhodnutiu je prípustný, a preto postupoval v súlade s ustanovením § 204 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak rozhodnutie obsahuje nesprávne poučenie, že odvolanie nie je prípustné, možno odvolanie podať do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a v náleze vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 137/2005 z 24. júla 2006 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, namietané uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, zakázal mu pokračovať v porušovaní jeho práv, zaviazal ho uhradiť mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk a trovy konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa čl. 142 ods. 2 ústavy súdy rozhodujú v senátoch, ak zákon neustanoví, že vo veci rozhoduje jediný sudca. Zákon ustanoví, kedy sa na rozhodovaní senátu zúčastňujú aj prísediaci sudcovia z radov občanov a v ktorých veciach môže rozhodnúť aj zamestnanec súdu poverený sudcom. Proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca.

Podľa § 238 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.

Podľa § 238 ods. 2 Exekučného poriadku sa § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

Podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie.

Podľa § 58 ods. 4 Exekučného poriadku účinného do 31. augusta 2005 proti rozhodnutiam podľa § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h) je prípustné odvolanie.

Podľa § 58 ods. 4 Exekučného poriadku účinného od 1. septembra 2005 proti rozhodnutiam podľa § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h) je prípustné odvolanie. Podľa odseku 5 citovaného ustanovenia proti výroku o náhrade trov konania v rozhodnutí podľa § 57 je odvolanie prípustné.

Podľa § 201 OSP účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje...

Podľa § 202 ods. 2 OSP odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak, a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona.

Podľa § 254 ods. 3 OSP účinného do 31. augusta 2005 na exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením.

Podľa § 374 ods. 2 OSP sudca, ktorému je vec pridelená náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov podľa osobitného predpisu, si môže vyhradiť vybavovanie určitých vecí zverených justičným čakatelom alebo súdnym úradníkom.

Podľa § 374 ods. 3 OSP proti rozhodnutiu vydanému v občianskom súdnom konaní súdnym úradníkom alebo justičným čakatelom možno podať odvolanie za rovnakých

podmienok ako proti rozhodnutiu sudcu. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakatel', môže úplne vyhovieť sudca. Ak sudca odvolaniu podanému proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakatel'a nemieni úplne vyhovieť, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je ústavným princípom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj základom práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50). Zároveň podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o tejto ochrane ustanoví zákon, resp. v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy je možné domáhať sa práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (obdobne napr. I. ÚS 56/01, I. ÚS 136/06).

Ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom, a preto v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť.

Ústavný súd posudzoval námietky, ktoré sťažovateľ uviedol v dovolaní: „*Postup pri rozhodovaní o náhrade trov exekučného konania však nie je upravený v Exekučnom poriadku, preto exekučný súd musí v súlade s § 254 O. s. p. rozhodovať podľa tretej hlavy O. s. p. a to najmä podľa § 151, ale aj podľa §§ 140 až 150. Rozhodnutie o trovách je preto vždy rozhodnutím podľa O. s. p... mám za to, že v časti výroku o trovách exekúcie odvolanie je prípustné a odvolací súd mal rozhodnúť po vecnej stránke a nie odmietnuť odvolanie.*“,

keď z týchto dôvodov žiadal, aby najvyšší súd zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 6 CoE 43/05 z 11. apríla 2005 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ústavný súd preskúmal namietané rozhodnutie najvyššieho súdu a zistil, že o dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 137/2005 z 24. júla 2006 tak, že dovolanie odmietol a účastníkom nepriznal náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia stručne vysporiadal s argumentáciou okresného súdu, ako aj s argumentáciou krajského súdu obsiahnutou v dovolaní napadnutom uznesení. Dovolací súd zároveň uviedol sťažovateľom uvádzané skutočnosti ako dôvody dovolania.

Dovolací súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že dovolanie bolo podané včas oprávnenou osobou a bez nariadenia pojednávania najskôr skúmal, či smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa, a dospel k záveru, že dovolanie v predmetnej veci nie je prípustné.

V odôvodnení svoje rozhodnutie zdôvodnil takto:

„Proti uzneseniu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné v prípadoch uvedených v ustanovení § 239 O. s. p. Keďže v predmetnej veci nejde o žiadnu z možností vyplývajúcich z tohto zákonného ustanovenia, dovolanie podľa neho nie je prípustné. Bolo však povinnosťou dovolacieho súdu zaoberať sa podmienkami prípustnosti dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O. s. p., kedy je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (t. j. aj proti uzneseniu), ak v konaní došlo k procesným vadám vymenovaným v tomto zákonnom ustanovení pod písmenami a) až g). Takouto vadou je aj odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Spočíva v tom, že účastník konania (v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu) nemôže uplatňovať tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva na ochranu jeho práv a právom chránených záujmov. O takýto postup ide aj v prípade, ak odvolací súd nesprávne odmietne odvolanie ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné (§ 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.).

Nerobí v doterajšej praxi súdov problém aplikovať ustanovenie § 202 ods. 2 O. s. p. v tom smere, že odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa

osobitného zákona, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva zásada, podľa ktorej proti uzneseniam vydaným v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku odvolanie nie je prípustné, pokiaľ nie je výslovne ustanovené, že odvolanie prípustné je. Rozhodovanie súdu o trovách exekúcie v súvislosti so zastavením exekúcie upravuje § 203 Exekučného poriadku. Rozhodnutie súdu o trovách exekúcie v týchto prípadoch je preto rozhodnutím v exekučnom konaní vydaným podľa Exekučného poriadku. V ustanovení § 203, ale ani v žiadnom inom ustanovení Exekučného poriadku sa výslovne neuvádza prípustnosť odvolania proti rozhodnutiu súdu o trovách exekučného konania pri zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku. Rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR je v posudzovanej otázke jednotná (viď R 69/2004). V uvedenom rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky už vyslovil právny záver, ktorý nie je dôvod spochybníť, že uznesenie, ktorým súd rozhodol o trovách exekučného konania podľa § 203 Exekučného poriadku je uznesením vydaným v exekučnom konaní podľa osobitného predpisu; odvolanie proti nemu nie je prípustné (§ 202 ods. 2 O. s. p.). Odmietnutím odvolania preto odvolací súd neodňal súdnemu exekútorovi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) O. s. p.

Odvolací súd preto správne odvolanie súdneho exekútora odmietol; jeho rozhodnutím preto nebola súdnemu exekútorovi ako účastníkovi exekučného konania (v časti, v ktorej sa rozhodovalo o trovách exekučného konania) odňatá možnosť konať pred súdom.

Iný záver si dovolací súd neosvojil ani na základe ďalšieho tvrdenia dovolateľa, že vada podľa § 237 písm. f) O. s. p. bola v prejednávanej veci daná tiež tým, že vo veci na súde prvého stupňa rozhodoval vyšší súdny úradník, proti ktorému rozhodnutiu je vždy prípustné odvolanie.

Z obsahu spisu vyplýva, že prvostupňové uznesenie vydala vyššia súdna úradníčka a v jeho písomnom poučení výslovne uviedla (viď poučenie prvostupňového uznesenia), že odvolaniu môže úplne vyhovieť sudca. Ak sudca podanému odvolaniu nemieni úplne vyhovieť, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Po podaní odvolania súdneho exekútora proti tomuto uzneseniu sudkyňa Mgr. T. (viď č. l. 28 spisu) v písomnom prípise okrem iného uviedla, že vec predkladá odvolaciemu súdu v súlade s ustanovením § 374 ods. 3, vety tretej, O. s. p., pretože odvolaniu nemieni úplne vyhovieť.

Podľa ustanovenia § 374 ods. 3 O. s. p. proti rozhodnutiu vydanému v občianskom súdnom konaní súdnym úradníkom alebo justičným čakateľom možno podať odvolanie za rovnakých podmienok ako proti rozhodnutiu sudcu. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakateľ, môže úplne vyhovieť sudca. Ak sudca odvolaniu podanému proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa nemieni úplne vyhovieť, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

Na základe takto zisteného stavu nemožno postupu prvostupňového súdu (sudkyne) vytýkať procesné vadné konanie, majúce za následok odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), pretože sudkyňa okresného súdu zákonne konformným spôsobom predložila na rozhodnutie vec odvolaciemu súdu, keď sama nemienila vyhovieť odvolaniu podanému proti rozhodnutiu vyššej súdnej úradníčky. Žiada sa v tejto súvislosti už iba dodať, že odvolanie proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa nezakladá vecné rozšírenie odvolacích dôvodov v prípadoch, v ktorých inak odvolanie nie je prípustné (toto nakoniec vyplýva aj z prvej vety citovaného zákonného ustanovenia).

Nakoľko prípustnosť dovolania súdneho exekútora nemožno vyvodiť z ustanovení § 239 O. s. p. a § 237 O. s. p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie v súlade s ustanovením § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou nižších súdnych rozhodnutí.“

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly

zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 268/05).

Ústavný súd už vyššie spomenul, že ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (čl. 51 ods. 1 ústavy), pričom podrobnosti o tejto ochrane ustanoví zákon (čl. 46 ods. 4 ústavy).

V danom prípade sťažovateľ namietal skutočnosť, že najvyšší (dovolací) súd odmietol jeho dovolanie proti rozhodnutiu krajského (odvolacieho) súdu, ktorým krajský súd odmietol odvolanie podané proti prvostupňovému súdu v časti týkajúcej sa náhrady trov exekučného konania. Sťažovateľ namietal, že v danom prípade jeho odvolanie podané proti rozhodnutiu okresného súdu vydaného vyšším súdnym úradníkom nemalo byť s poukazom na čl. 142 ods. 2 ústavy a § 374 ods. 3 OSP odmietnuté, pretože podľa jeho názoru „*vydať rozhodnutie, proti ktorému nie je prípustné podať odvolanie, vyšší súdny úradník nemôže*“.

Exekučný poriadok je vo vzťahu k OSP špeciálnou právnou úpravou, pričom ustanovenia OSP sa aplikujú v prípade, ak chýba špeciálna právna úprava. V danom prípade všeobecné súdy aplikovali ustanovenia Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2005, pretože exekučné konanie bolo začaté pred 1. septembrom 2005, a preto v súlade s § 238 ods. 1 Exekučného poriadku sa malo dokončiť podľa skôr účinného zákonného znenia.

OSP ako všeobecný právny predpis v § 202 ods. 2 zakotvuje, že odvolanie proti rozhodnutiu v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku je možné len vtedy, ak to tento zákon výslovne pripúšťa. S prihliadnutím na § 58 ods. 4 Exekučného poriadku odvolanie proti uzneseniu o zastavení exekúcie z dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku nebolo možné. Súčasná právna úprava exekučného konania účinná od 1. septembra 2005 v § 58 ods. 5 Exekučného poriadku zakotvuje, že proti výroku o náhrade

trov konania v rozhodnutí podľa § 57 je odvolanie prípustné. Z uvedeného vyplýva, že v čase rozhodovania daná právna úprava neplatila, preto vzhľadom na § 202 ods. 2 OSP nebolo možné uznesenie o zastavení exekúcie vydané podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku napadnúť odvolaním, a to ani v časti týkajúcej sa náhrady trov exekučného konania.

Podľa názoru ústavného súdu z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 137/2005 z 24. júla 2006 nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu zákonných ustanovení, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by skutkové alebo právne závery najvyššieho súdu bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označenými článkami ústavy a dohovoru.

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, žiadosťou sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2007